

и голѣмы палаты и толкови други добрини. Като чѹ това царьатъ, привика го и мѹ рече: щеш ли Дамокле да оукѹсишь ѿ моего благополѹчїе; а тои ѿтвѣща, чи твѣрдѣ желай и ище. Тогази царьатъ повелѣ да го заведаѣтъ въ царскитѣ палаты, и да го гѹдаѣтъ на златъ одръ, и да ѿверѣдаѣтъ кашата мѹ съ златы и сребрены садины, и на трапезата мѹ да предстаѡватъ млѡды и красны юноши, и да праватъ щото имъ рече: положиха иѡще на врѣдъ сѡкаквы добры мирѹмы, и мѹ приносѡха различни гѡстїѡ. Дамоклъ не мѡжаше да се нарадѡва, а Дїонѹсъ повелѣ та провешиха иъз таванатъ една сѡвїѡ вѡрзана съ едїнъз конскїи коѡмъ. Като ѡвидѣ Дамоклъ разтрепѣрасѡ ѿ страхъ, и не глѣдаше вѣкни нити златенытѣ и сребренытѣ садины, нити дрѹгитѣ оукрашенїѡта нити смѣаше да посѣгни на трапезата, ѡми начѣна да се мѡли сѡсъ сѡлъзы Дїонѹсѹ да го ѡстави да си ѡтїде, и мѹ дѡмаше, чи е по благодаренъ да живѣи мирно междѹ прѡстытѣ человекѹы, а не великолѣпно като царь и испѡлененъ ѿ страхъ.